

РЕШЕНИЕ

№ 3689

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

при участието на секретаря МОНИКА СТ. ТОПУЗОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско дело
№ 20221110167965 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Ренад“ ЕООД ЕИК ... със седалище и адрес на управление гр. .. срещу „Вагон Транс Логистик“ ЕООД ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ..., с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 403, ал. 1 от ГПК, за осъждане на ответника да заплати на ищеца суми в размер на 1 207,55 лева, представляващи обезщетение за причинени имуществени вреди от допуснато обезпечение по гр.д. № 9418/2022 г. на СРС, 33 с-в, чрез запор на банковите сметки на ищеца до сума в размер на 20 800 лв., по искове, които впоследствие с решение по гр.д. № 504/20 г. на РС Разград били отхвърлени. Твърди, че в резултат на запора на банковите сметки претърпял имуществени вреди – пропуснати ползи в размер на законната лихва за периода от 07.03.2022 г. до отмяна на наложения запор на 01.10.2022 г.

Ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло предявения иск като неоснователен. Оспорва иска по основание и размер. Твърди, че за ищеца не са настъпили вреди, които да са пряка и непосредствена последица от обезпечението. Заявява, че сумите, предмет на обезпечението не са напускали патримониума на ищеца, а са били налични на неговата банкова сметка.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, установи следното от фактическа страна:

От представената по делото обезпечителна заповед от 01.03.2022 г., издадена по гр. д. № 9418/2022 г. по описа на СРС, 33 състав се установява, че в полза на ответника в настоящото производство „Вагон Транс Логистик“

ЕООД ЕИК ... е допуснато обезпечение на бъдещ иск срещу „Ренад“ ЕООД ЕИК ... за сумата от 20 800 лв., представляваща стойността на ремонт за отстраняване на скрити недостатъци по закупен от „Ренад“ ЕООД специален автомобил с договор от 20.09.2021 г., чрез налагане на обезпечителна мярка заповор върху банковата сметка на „Ренад“ ЕООД в „Банка ДСК“ ЕАД до размер на сумата от 20 800 лв.

Видно от заповорно съобщение с изх. № 4300 от 02.03.2022 г. по изпълнително дело № 20229120400445 по описа на ЧСИ ... на КЧСИ и район на действие Окръжен съд – Разград, образувано въз основа на процесната обезпечителна заповед, по банкова сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД с ... е наложен заповор до размера на цената на бъдещия иск от 20 800 лв., като заповорното съобщение е получено от банката на 07.03.2022 г., което обстоятелство се установява от приложеното на л. 9 - гръб известие за доставяне.

С решение № 557/15.08.2022 г., постановено по гр. д. № 504/2022 г. по описа на Районен съд – Разград предявеният от ответника в настоящото производство иск, във връзка с който е допуснато и процесното обезпечение, е отхвърлен. От отбелязването върху представения препис от съдебния акт се установява, че посоченото решение е влязло в законна сила на 15.09.2022 г.

Видно от определение № 25480/29.09.2022 г., постановено по гр. д. № 9418/2022 г. по описа на СРС, 33 състав, влязло в сила на 01.11.2022 г., допуснатото с определение от 23.02.2022 г. по същото дело обезпечение чрез налагане на заповор по банкова сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД до размера на сумата от 20 800 лв. е отменено, а издадената във връзка с последното обезпечителна заповед е обезсилена.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл. 154, ал. 1 ГПК/, ищецът е следвало да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: 1/ съществуването на твърдените имуществени вреди, 2/ причинната връзка с наложеното обезпечение, и 3/ размера на вредата. Съдът приема, че в настоящия случай е било проведено успешно доказване, поради следните съображения:

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. Отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е специфична безвиновна деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечението, при която вследствие на наложената обезпечителна мярка са възникнали вреди за лицето, срещу което е допуснато обезпечението.

В хода на настоящото производство безспорно се установи, че по

искане на ответника е допуснато обезпечение на бъдещ иск с цена от 20 800 лв. и е издадена обезпечителна заповед от 01.03.2022 г. по гр. д. № 9418/2022 г. по описа на СРС, 33 състав, с която е наложена обезпечителна мярка запор по банкова сметка на ищеца до сумата в размер на 20 800 лв.

Установи се, че по повод издадената обезпечителна заповед е образувано изпълнително дело № 20229120400445 по описа на ЧСИ ... на КЧСИ и район на действие Окръжен съд – Разград, като на 07.03.2022 г. третото лице – „Банка ДСК“ АД, е получило запорно съобщение от съдебния изпълнител за налагане на запор до размера от 20 800 лв. по банкова сметка на ищеца с Действително по делото не е представен отговор от банката по чл. 508 ГПК, но на основание чл. 450, ал. 3 ГПК, според който запорът върху вземането на длъжника се смята за наложен спрямо третото задължено лице от деня, в който му е връчено запорното съобщение съгласно чл. 507 ГПК, следва да се приеме, че запорът е наложен именно на 07.03.2022 г. Между страните не се спори какъв е бил балансът по процесната банкова сметка и дали действително същият е в размер на поне 20 800 лв.

Видно от представения препис от влязло в сила на 15.09.2022 г. решение № 557/15.08.2022 г., постановено по гр. д. № 504/2022 г. по описа на Районен съд – Разград предявеният от ответника в настоящото производство иск, във връзка с който е допуснато и процесното обезпечение, е отхвърлен. В резултат от това издадената обезпечителна заповед е обезсилена с определение № 25480/29.09.2022 г., постановено по гр. д. № 9418/2022 г. по описа на СРС, 33 състав, влязло в сила на 01.11.2022 г.

Следва да се отбележи, че доколкото определението на съда за обезсилване на издадената обезпечителна заповед е влязло в сила на 01.11.2022 г., то за съдебния изпълнител не е налице основание за вдигане на наложения запор преди този момент. Ето защо и доколкото крайният период, за който се претендира от ищеца да е понесъл вреди, е 01.10.2022 г., то съдът намира, че към посочената дата запорът върху банковата сметка на ищеца все още не е бил вдигнат.

Когато обезпеченото право бъде съдебно отречено с влязло в сила съдебно решение, с което обезпеченият иск е отхвърлен, поискалата обезпечението страна носи отговорност по чл. 403 ГПК, която намира своето основание в допуснатото нарушение на принципа да не се вреди другиму. В този случай допуснатото по искане на молителя обезпечение се явява неправомерно /незаконосъобразно/ и той следва да отговаря за причинените на търпящото мярката лице вреди от обезпечението. Според константната съдебна практика на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от обезпечението съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД. Минималният размер на вредите е определен в чл. 86 ЗЗД и съответства на законната лихва върху обезпечената сума. На доказване подлежат вредите, които са над законово определения размер. Не следва да се доказват вредите, които се претендират в минималния предвиден от закона размер, доколкото

се презумира тяхното настъпване като неизбежна последица от неправомерно осъщественото задържане на паричната сума. Функцията на законната лихва е именно да възстанови нарушеното имуществено равновесие между страните /в този смисъл решение № 18 от 31.01.2019 г. по гр. д. № 4504/2018 г., IV ГО на ВКС, определение № 335 от 25.01.2024 г. по гр. д. № 2667/2023 г., III ГО на ВКС, решение № 422 от 23.01.2024 г. по в. гр. д. № 12003/2022 г. по описа на СГС, решение № 1216 от 10.03.2023 г. по в. гр. д. № 7035/2021 г. по описа на СГС и др./

С исковата молба не са претендирани вреди, надхвърлящи размера по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с оглед което, доколкото се установи наличието на увреждане в резултат от неоснователно поисканото от страна на ответника допускане на обезпечение на бъдещ иск чрез налагане на заповед на банкова сметка, който е отхвърлен с влязло в сила решение, както и налагането на заповедта, довел до невъзможност на ищеца да се ползва от наличните средства по банковата си сметка до размера на наложения заповед, то съдът намира за доказан фактическия състав на разпоредбата на чл. 403, ал. 1 ГПК.

Доколкото не се претендират и не се доказват вреди в по-голям размер от този по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, то на ищеца се дължи присъждане на сумата в размер на 1207,55 лв., представляваща претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи в размер на законната лихва за периода от 07.03.2022 г. до отмяна на наложения заповед на 01.10.2022 г. в резултат от неправомерното поведение на ответника и изчислена от съда съгласно чл. 162 ГПК с помощта на електронен калкулатор. Ето защо, съдът намира, че предявеният иск следва да бъде уважен изцяло, като сумата се присъди на ищеца ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 14.12.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

По разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и претенцията на ищеца за заплащане на разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в общ размер на 565 лв., представляващи държавна такса в размер на 50 лв., заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер на 500 лв. и държавна такса в размер на 15 лв. по в.ч.гр. д. № 10359/2023 по описа на СГС, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

При този изход на спора на ответника не се следват разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Вагон Транс Логистик“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „... II“ № ..., да заплати на „Ренад“ ЕООД, ЕИК ... със съдебен адрес в гр. ..., вх. В, ..., чрез адв. П. Х., на основание чл. 403, ал. 1 ГПК сумата от 1207,55 лева, ведно със законната лихва от

14.12.2022 г. до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от допуснато обезпечение по гр.д. № 9418/2022 г. на СРС, 33 с-в, чрез запор на банковите сметки на ищеца до сума в размер на 20 800 лв., по искове, които с решение по гр.д. № 504/2020 г. на РС Разград са отхвърлени.

ОСЪЖДА „Вагон Транс Логистик“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „... П“ № ..., да заплати на „Ренад“ ЕООД, ЕИК ... със съдебен адрес в гр. ..., вх. В, ..., чрез адв. П. Х., направените по делото разноси в размер на 565 лв.

Банкова сметка на „Ренад“ ЕООД, по която може да бъде платено задължението -

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____